

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΕ

Σπασμένος
καθρέφτης

Η κόρη του φονιά είναι εδώ.
ΕΝΑ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟ ΘΡΙΑΣΕΡ



ΣΠΑΣΜΕΝΟΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Συγγραφέας: Ελευθερία Μεταξά
Τίτλος: Σπασμένος Καθρέφτης
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Φιλολογική Επιμέλεια: Νεφέλη Χαραλαμπίκου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος - ΑΡΧΕΤΥΠΟ
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2016 Ελευθερία Μεταξά & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925, Φαξ: 2103829659

e-mail: info@oceanosbooks.gr

www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-618-5104-71-9

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΕΑ

*Σπασμένος
Καρδέφτης*



Στην Άρτεμη (τη φίλη και αδερφή της καρδιάς
μου) και στον Τάσο,
στον Δημήτρη Φ. και στον Δημήτρη Κ.,
στον Χρήστο και στον Παντελή,
στη Γιάννα και στον Γιάννη,
για όλα αυτά τα χρόνια που βαδίζουμε μαζί
στα καλά και στα άσχημα...

Πρόλογος

Σο δωμάτιο ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι. Το μόνο που ακουγόταν ήταν μια ρυθμική, αν και κάπως αδύναμη, αναπνοή. Ξαφνικά, ένα γυναικείο χέρι πάτησε τον διακόπτη του επιτραπέζιου ποτρατίφ και το λιγοστό φως έπεσε πάνω στον άνδρα που βρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

Ήταν γύρω στα σαράντα πέντε. Πολύ αδύνατος, με μορφή που θύμιζε τις αγιογραφίες του Ελ Γκρέκο. Πρόσωπο λεπτό και μακρύ, ωχρο, με μάγουλα βαθουλωμένα και μάτια θλιμμένα, να αντικρύζουν το κενό με μια έκφραση παράξενης στωικότητας. Το ένα του χέρι ήταν διπλωμένο στο στήθος, ενώ απ' το άλλο, που απλωνόταν τεντωμένο στο πλάι του κορμιού του, ξεκινούσε ένα διάφανο σωληνάκι. Ο άνδρας το ακολούθησε για λίγο με το κουρασμένο βλέμμα του. Κατέληγε σ' έναν ορό, που έσταζε αργά οδηγώντας το φάρμακο να κυλήσει στον οργανισμό του, μόνο και μόνο για να παρατείνει ακόμη περισσότερο το μαρτύριό του. Είχε αντιληφθεί την παρουσία της γυναί-

κας μέσα στο δωμάτιο, προτού εκείνη ανάψει το φως. Άλλωστε, έτσι γινόταν κάθε φορά που πήγαινε να τον επισκεφθεί, για να του υπενθυμίσει ότι ήταν ακόμη εκεί, κοντά του, ότι δεν θα τον άφηνε ποτέ να φύγει, να γλυτώσει απ' το βλέμμα της, απ' το σαρκαστικό της γέλιο, απ' το αιώνιο «κατηγορώ» της εναντίον του.

«Γιατί ήρθες, πάλι;» την ρώτησε, δίχως να στρέψει τα μάτια του επάνω της.

Εκείνη δεν απάντησε. Πλησίασε στο κρεβάτι και κάθισε στην καρέκλα που βρισκόταν δίπλα του, κοιτάζοντας τον άνδρα με ένα ειρωνικό χαμόγελο.

«Γιατί ήρθες;» επανέλαβε εκείνος. «Γιατί δε με αφήνεις να ησυχάσω πια;»

Η γυναίκα γέλασε βραχνά.

«Νόμιζα ότι θα χαιρόσουν να με δεις!» είπε. «Άλλωστε, εδώ που βρίσκεσαι δεν έχεις και πολλές ευκαιρίες για επισκέψεις! Έτσι δεν είναι; Όλοι σε έχουν ξεχάσει... όλοι! Μονάχα εγώ σε θυμάμαι... πάντα!»

Ο άνδρας γύρισε το κεφάλι του και βύθισε τα μάτια του στα δικά της. Αν δεν ξεχείλιζαν από μίσος και κακία, τα μάτια της θα μπορούσαν να είναι τόσο όμορφα! Είχαν ένα σπάνιο πράσινο, σχεδόν σμαραγδί, χρώμα και σκιάζονταν απ' τις πιο πυκνές και μακριές βλεφαρίδες που είχε ποτέ αντικρύσει.

«Σου αρέσει να με βασανίζεις!» ψιθύρισε εκείνος με πίκρα.

«Φυσικά!» του απάντησε η γυναίκα. «Πάντα!»

«Τί άλλο θέλεις από εμένα;» τη ρώτησε, κι ο τόνος της φωνής του ήταν γεμάτος αγωνία και παράπονο.

«Από εσένα, τίποτε! Ό,τι είχες να μου δώσεις, το έχω πάρει... και με το παραπάνω! Υπάρχει όμως κι αυτή!»

«Αυτήν να την αφήσεις ήσυχη!» φώναξε ο άνδρας με όση δύναμη είχε ακόμη στ' αδύναμα πνευμόνια του. «Δεν έφταιξε σε τίποτε! Ακούς; Σε τίποτε! Το ξέρεις καλύτερα από εμένα!»

Η γυναίκα τον ακούμπησε στον ώμο με επίπλαστη τρυφερότητα. Στα άφογα βαμμένα κόκκινα χείλη της χαράχθηκε ένα ειρωνικό χαμόγελο.

«Μην ταράζεσαι, χρυσέ μου! Στην κατάσταση σου πρέπει να προσέχεις πολύ! Δεν θέλουμε να πάθεις κάτι χειρότερο, έτσι δεν είναι; Αν και... πραγματικά, δεν ξέρω αν μπορεί να σου συμβεί κάτι χειρότερο!»

«Άστην ήσυχη! Αλλιώς...»

«Αλλιώς τι;» Η φράση της διακόπηκε από ένα γάργαρο γέλιο. «Χρυσέ μου, δεν είσαι σε θέση να κάνεις τίποτε απολύτως για να την προστατέψεις! Το ξέρεις καλά αυτό, μην γελιέσαι! Ήρθε η ώρα να πληρώσει και κείνη για ό,τι έχει κάνει!»

Ο άνδρας προσπάθησε να πει κάτι, αλλά ο βήχας που ανέβηκε ορμητικός απ' το στήθος του, έκοψε την κουβέντα μαζί με την ανάσα του. Ανασηκώθηκε λίγο,

παλεύοντας να βρει την αναπνοή του, ενώ η γυναίκα τον κοιτούσε απλά, δίχως να κάνει καμμία κίνηση για να τον ανακουφίσει. Αντιθέτως, φαινόταν μάλλον να διασκεδάζει με το μαρτύριό του.

«Δεν φταίει σε τίποτε... δεν έκανε τίποτε... άφησέ την να συνεχίσει τη ζωή της... σε παρακαλώ!» κατάφερε ν' αρθρώσει στο τέλος.

«Όχι!» απάντησε εκείνη και, αγνοώντας την παράκλησή του σηκώθηκε με αυτάρεσκο ύφος απ' την κρέκλα. «Θα σε κρατάω ενήμερο για τις εξελίξεις. Και, να είσαι σίγουρος, θα υπάρξουν πολλές!» προσέθεσε και πήγε προς την πόρτα. Την άνοιξε και πριν φύγει γύρισε ξανά προς το μέρος του.

«Καλύτερα να σβήσω το φως!» έκανε. «Άλλωστε, το σκοτάδι σου ταιριάζει καλύτερα»

Πάτησε ξανά τον διακόπτη του πορτατίφ και το δωμάτιο βυθίστηκε και πάλι στη σκοτεινιά. Ο άνδρας άκουσε την πόρτα να κλείνει κι αμέσως άφησε να παρasyρθεί σε ένα κλάμα, βουβό στην αρχή κι ύστερα όλο και πιο δυνατό, όλο και πιο σπαρακτικό. Ένα κλάμα, που κατέληξε σε κραυγές απόγνωσης, που έβγαιναν αναρθρες απ' το στόμα του. Τί κρίμα που δεν τις άκουγε κανείς...

Κεφάλαιο 1

Η νεαρή γυναίκα τακτοποίησε προσεκτικά τον εξοπλισμό της μέσα στον μαύρο, μακρόστενο σάκο. Έκανε έναν τελευταίο έλεγχο, πριν κλείσει το φερμουάρ. Δεν έπρεπε να ξεχάσει τίποτε! Και η αλήθεια ήταν ότι τον τελευταίο καιρό παραείχε γίνει αφηρημένη. Κοίταξε ένα-ένα τα πράγματα που περιείχε ο σάκος. Το πορτοκαλί της κράνος, με βιδωμένο επάνω του το ηλεκτρικό φωτιστικό διπλής κεφαλής, πολλές έξτρα μπαταρίες, δύο κόκκινες βαμβακερές φόρμες, δερμάτινα μαύρα γάντια, επιγονατίδες και η ισοθερμική κουβέρτα της από φύλλο αλουμινίου... Ωραία! Όλα είναι έτοιμα! σκέφτηκε. Σε μια σακούλα λίγο πιο πέρα βρίσκονταν και οι μαύρες γαλότσες της με τα τύπου vibram πέλματα, που θα την βοηθούσαν να πατά σταθερά πάνω σε κάθε βράχο ή να κατεβαίνει σε απότομα βάραθρα δίχως να γλυστρά. Κι ακριβώς δίπλα στη σακούλα κείτονταν ένας άλλος σάκος, που περιείχε τα στατικά σχοινιά, τις ζώνες που πάνω τους προσαρμόζονταν οι αναβατήρες, τα φρένα, οι

καταβατήρες κι όλα τα υπόλοιπα εξαρτήματα που χρειάζεται ένας σπηλαιολόγος: τους κρίκους, τα καρφιά, το «σκαλάκι», το απαραίτητο φαρμακείο... Είχε ελέγξει τα πάντα δύο και τρεις φορές, για να βεβαιωθεί ότι δεν ξέχασε τίποτε. Δεν είναι και τόσο ευχάριστο να βρίσκεσαι δεκάδες μέτρα κάτω απ' τη γη, μέσα σε μια υγρή και σκοτεινή σπηλιά, και ξαφνικά να συνειδητοποιήσεις ότι σου λείπει κάτι!

«Γιατί αποφάσισες να πας εκεί;»

Η φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας, που στεκόταν εδώ και ώρα στην πόρτα και την παρακολουθούσε με την ανησυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, έκανε την Νατάσα να τρομάξει. Γύρισε και την κοίταξε, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

«Δεν τα είπαμε, θεία Αλίκη; Μην επιμένεις! Έχω πάρει την απόφασή μου!»

«Μα, παιδί μου...»

«Χωρίς μα και ξεμά!» τη διέκοψε, κάπως απότομα. «Άλλωστε, αυτή είναι μια σπουδαία ευκαιρία για μένα! Ξέρεις πόσον καιρό περίμενα να μου κάνουν μια τέτοια πρόταση;»

Η Αλίκη κούνησε το κεφάλι της θλιμμένα.

«Ίδια ο πατέρας σου...» έκανε και στο βλέμμα της ζωγραφίστηκαν τα χρώματα της θλίψης ανακατωμένα με πινελιές περηφάνιας.

Χαμογέλασε η Νατάσα. Πάντα της άρεσε ν' ακούει

ότι έμοιαζε στον πατέρα της. Και την αγάπη της για τη σπηλαιολογία από εκείνον την είχε πάρει. Ο Ισίδωρος Στεφάνου ήταν απ'τους πιο γνωστούς και ικανούς σπηλαιολόγους της Ελλάδας και είχε συμμετάσχει σε πολλές αποστολές, φέρνοντας στο φως σπάνια ευρήματα και δίνοντας στον κόσμο την ευκαιρία να θαυμάσει τα μοναδικά σε ομορφιά σπήλαια της χώρας, με τους σταλακτίτες και τους σταλαγμίτες να σχηματίζουν απίθανα σχήματα και να ντύνονται χρώματα, βγαλμένα λες απ'την παλέτα του μεγαλύτερου ζωγράφου.

Η Αλίκη την πλησίασε κι έβαλε το ένα της χέρι στον ώμο της κοπέλας, ενώ με το άλλο της χείδεψε τα μαλλιά. Τα γέρικά μάτια της ξεχείλιζαν από αγάπη και στοργή.

«Δεν το καταλαβαίνεις, κορίτσι μου, ότι είναι επικίνδυνο να πας στην Κλειτορία; Αν σε αναγνωρίσει κάποιος;»

Για μια στιγμή το βλέμμα της Νατάσας σκοτείνιασε. Γρήγορα όμως το σύννεφο έφυγε και τη θέση του πήραν δυο χρυσαφένιες σχεδόν ίριδες που χαμογελούσαν καθησυχαστικά στην ηλίκιωμένη γυναίκα.

«Αχ, θεία μου! Καλή μου θεία!» της είπε, αγκαλιάζοντάς την σφιχτά. «Πάντα στέκεσαι δίπλα μου, σαν τον φύλακα άγγελό μου. Τί θα γινόμεουν χωρίς εσένα;» Έπιασε σφιχτά τα χέρια της ηλίκιωμένης γυναί-

κας και τα έφερε στα χείλη της, σ' ένα φίλι γεμάτο απ' την ευγνωμοσύνη που πλημμύριζε την καρδια της. «Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για τίποτε!» συμπλήρωσε. «Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε... έχω αλλάξει πολύ, πάρα πολύ! Ακόμη και το όνομά μου είναι διαφορετικό πια! Ποιός μπορεί να φανταστεί ότι η Νατάσα Βάλβη είναι η Αναστασία Στεφάνου, εκείνο το στρουμπουλό κοριτσάκι με τα κατσαρά κατάρμαυρα μαλλιά, τα κοκκάλινα μυωπικά γυαλιά και τα σιδεράκια στα δόντια;»

Γέλασε, καθώς έφερε στο μπροστά της την εικόνα της, όταν ήταν μικρό κορίτσι. Το γέλιο της όμως κόπηκε απότομα, όταν μαζί με την εικόνα αυτήν ήρθαν κι άλλες αναμνήσεις, άσχημες, εφιαλτικές, κι άνοιξαν πάλι την πληγή που στην πραγματικότητα δεν έκλεισε ποτέ. Αυτήν την πληγή που ολοένα μάτωνε κι ας είχε κάνει τα πάντα για να την γιατρέψει. Προσπάθησε ν'αντισταθεί, να κλείσει την πόρτα της ψυχής και του νου της στις θύμησης, να μην τις αφήσει να την πονέσουν ξανά... όμως ήταν μάταιο. Το μυαλό της γύρισε πίσω... Σ'εκείνη την ημέρα, την καταραμένη ημέρα πριν από εικοσιτέσσερα χρόνια... Τότε που όλα άλλαξαν...τότε που ήρθε η καταστροφή...

Ο περίφημος σπηλαιολόγος Ισίδωρος Στεφάνου είχε εγκατασταθεί εδώ και πέντε χρόνια στην Κλειτορία. Βέρος Αθηναίος ο ίδιος, ποτέ δεν είχε φαντα-

στεί ότι θα εγκατέλειπε την πόλη, για να ζήσει σ' ένα χωριό. Όταν όμως συμμετείχε σε μία αποστολή στο σπήλαιο των Λιμνών, με στόχο την έρευνα και την προσπάθεια διάνοιξης μεγαλύτερου μέρους του για το κοινό, ερωτεύθηκε κεραυνοβόλα το μικρό ορεινό χωριό. Τον μάγεψε κυριολεκτικά η θέα του απέραντου πράσινου, η ηρεμία που πρόσφερε στην ψυχή του, η απλότητα και η καλοσύνη των κατοίκων, η ομορφιά των μικρών σπιτιών με τα κατακόκκινα κεραμίδια... Δεν μπορούσε να εξηγήσει γιατί, όμως απ' την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι του στην Κλειτορία, ήξερε ότι εκεί ήθελε να μείνει για πάντα. Άλλωστε, στο όμορφο αυτό μέρος θα μεγάλωνε πιο καλά κι η μονάκριβη κόρη του, η Αναστασία του. Θα μπορούσε να παίζει, να τρέχει, να γελά, ανασαίνοντας τον καθαρό αέρα κι όχι το καυσάεριο της πόλης, να ατενίζει τον γαλανό ουρανό κι όχι να πνίγεται απ' το γκριζό νέφος της Αθήνας, να ζει μέσα στη καταπράσινη φύση κι όχι ανάμεσα στο τσιμέντο και τα χιλιάδες αυτοκίνητα.

Όσο περνούσαν οι ημέρες και οι εργασίες στο σπήλαιο συνεχίζονταν, τόσο πιο σίγουρος ένιωθε για την απόφασή του. Άλλη η ποιότητα ζωής στην επαρχία, όπως και να το κάνεις! Άλλωστε, στενούς συγγενείς δεν είχε στην Αθήνα, εκτός από μία μακρινή εξαδέλφη της μητέρας του, την Αλίκη Χαλκίτη. Ούτε φίλους είχε

πολλούς. Κι η γυναίκα του, η Φλώρα, δεν έφερε καμμία αντίρρηση. Βέβαια, χρόνια τώρα, δεν του αρνιόταν τίποτε... δεν αντιδρούσε γενικώς. Ο Ισίδωρος αποφάσιζε κι εκείνη απλώς ακολουθούσε... Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν να έχει δίπλα της τα αντικαταθλιπτικά της και ένα μπουκάλι ουίσκι... τίποτε άλλο! Οι γιατροί του είπαν ότι όλα ξεκίνησαν απ'την επιλόχεια κατάθλιψη. Βέβαια, ήταν πάντα μελαγχολική, ειδικά μετά τον θάνατο της αδελφής της, της Στέλλας, έναν μόλις χρόνο μετά τον γάμο της με τον Ισίδωρο.

Η Στέλλα ήταν δύο χρόνια μικρότερή της, μια γυναίκα πανέμορφη, με πλούσια, μακριά κόκκινα μαλλιά, που έπεφταν σαν πύρινος καταρράκτης στους ώμους της, και σμαραγδένια μάτια. Είχε καταλάβει από νωρίς ότι η ομορφιά της θα μπορούσε να γίνει το διαβατήριο για την μεγάλη ζωή που ονειρευόταν. Έτσι, περνούσε τον χρόνο της κάνοντας εφήμερες σχέσεις με πάμπλουτους επιχειρηματίες, οι οποίοι αποδεικνύονταν εξαιρετικά γενναιόδωροι μαζί της, ενώ περιστασιακά έκανε και το μοντέλο σε διάφορους οίκους μόδας. Η Φλώρα πολλές φορές προσπάθησε να την συνετίσει, να της δώσει να καταλάβει ότι η ζωή που έκανε δεν θα την οδηγούσε πουθενά. Εκείνη όμως γελούσε και έλεγε στην αδελφή της ότι αργά ή γρήγορα θα κατέληγε με έναν πλούσιο γαμπρό και οι

πόρτες της καλής κοινωνίας θα άνοιγαν γι' αυτήν διάπλατα. Ευτυχώς, οι γονείς τους δεν ζούσαν για να δούν το κατρακύλισμα της μικρής τους κόρης. Είχαν σκοτωθεί σε δυστύχημα, όταν η Φλώρα ήταν περίπου είκοσι και η Στέλλα δεκαοκτώ ετών. Ποιός θα μπορούσε να φανταστεί ότι η κόρη τους θα τους ακολουθούσε μετά από λίγα χρόνια και μάλιστα μ' έναν τραγικό τρόπο!

Η Στέλλα είχε πάει ταξίδι με το σκάφος ενός πλούσιου και παντρεμένου επιχειρηματία, του Μενέλαου Χρηστάκου, με τον οποίον διατηρούσε σχέση. Είχαν γνωριστεί σε ένα πάρτυ πριν από πέντε μήνες κι εκείνος ξετρελάθηκε μαζί της. Έκανε τα πάντα για να την κατακτήσει. Της έστελνε συνεχώς λουλούδια, της αγόραζε πανάκριβα κοσμήματα. Μέχρι που στο τέλος κατάφερε να την ρίξει στην αγκαλιά του. Βέβαια, η αλήθεια ήταν ότι δεν χρειάστηκε να κουρασθεί και πολύ για να το κατορθώσει. Η Στέλλα κατάλαβε γρήγορα ότι θα είχε πολλά να κερδίσει από μια σχέση μαζί του κι έτσι, αφού του έκανε για λίγον καιρό την δύσκολη –μόνο και μόνο για να τον τρελάνει περισσότερο– έγινε τελικά ερωμένη του. Η ζωή που έκανε στο πλευρό του ήταν ό,τι ακριβώς ονειρευόταν. Αποφάσισε ότι δεν έπρεπε να χάσει την ευκαιρία και φρόντισε να κάνει ό,τι περνούσε απ' το χέρι της για να του γίνει απαραίτητη. Τον πίεζε μάλιστα να χωρίσει

τη γυναίκα του και να την παντρευτεί και, απ' ό,τι είχε πει στην Φλώρα, εκείνος της είχε υποσχεθεί ότι θα το κάνει. Στο ταξίδι αυτό, μάλιστα, η εντυπωσιακή κοκκινομάλλα θεωρούσε ότι θα της ανακοίνωνε το πολυπόθητο διαζύγιο και θα της έκανε πρόταση γάμου. Τα πράγματα, όμως, δεν εξελίχθηκαν καθόλου με τον τρόπο που περίμενε η ίδια. Δύο ημέρες μετά την αναχώρησή τους, η Φλώρα παρακολουθούσε το βραδινό δελτίο ειδήσεων. Ξαφνικά, άκουσε την παρουσιάστρια να προλογίζει ένα ρεπορτάζ για τον μυστηριώδη θάνατο μιας νεαρής γυναίκας και είδε στην οθόνη τον επιχειρηματία, χωμένο πίσω απ' τα μικρόφωνα των δημοσιογράφων που συνωστίζονταν για να πάρουν μία δήλωσή του, να λέει συντετριμμένος ότι η νεαρή καλεσμένη του, μετά από ένα ολονύκτιο πάρτι με άφθονο αλκοόλ, έπεσε μάλλον στη θάλασσα. Ο ίδιος και το πλήρωμα του σκάφους, έκαναν το πλοίο άνω-κάτω, έψαξαν παντού για κάποιο ίχνος της, όμως δεν κατάφεραν να την εντοπίσουν πουθενά. Είχε εξαφανιστεί, μέσα στα σκοτεινά νερά.

Συνεχίζεται...

“ Η κόρη του ρονιά είναι εδώ.
Εγώ είμαι ο πρώτος.
Θα νηάρξουν κι άλλοι... ”

Αυτές οι λέξεις, γραμμένες στο τσαλακωμένο χαρτί που κρατούσε σφιχτά στην παλάμη του ο νεκρός νεαρός άνδρας, ήταν αρκετές για να αναστατώσουν για δεύτερη φορά τη ζωή της Νατάσας Βάλβη. Η νεαρή σπηλαιολόγος, αποφασισμένη να αποκαλύψει τον πραγματικό ένοχο του εγκλήματος για το οποίο κατηγορήθηκε ο πατέρας της πριν από πολλά χρόνια, αποφασίζει να επιστρέψει, με άλλη ταυτότητα, στη γραφική Κλειτορία, τον τόπο που έζησε ως παιδί. Στα παγωμένα νερά του μαγευτικού Σπηλαιού των Λιμνών, εκεί όπου ξεκίνησε η οικογενειακή της τραγωδία, θα συνειδητοποιήσει ότι το παρελθόν εξακολουθεί να την καταδιώκει και ότι το παρόν ορθώνεται μπροστά της απειλητικό. Ποιός είναι αυτός που θέλει να φέρει στο φως την πραγματική της ταυτότητα; Ποιός προσπαθεί να την ενοχοποιήσει για μία σειρά δολοφονιών που ταράζουν την ήρεμη ζωή στη γραφική Κλειτορία; Η Μόιρα, μία μυστηριώδης γυναίκα με καταπράσινα μάτια και θανατηφόρα γοητεία, πλέκει περίτεχνα τον ιστό της γύρω απ' τη Νατάσα απειλώντας να την καταστρέψει. Όσο κι αν εκείνη προσπαθεί να ξεφύγει, ο ασφυκτικός κλοιός κλείνει όλο και πιο σφιχτά γύρω της. Θα καταφέρει να φθάσει στην αλήθεια και να αποδώσει δικαιοσύνη;

ΩΚ 169

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-71-9



9 786185 104719